

ת"פ 30244/07/15 - מדינת ישראל נגד ג כ

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 30244-07-15 מדינת ישראל נ' כ

בפני
בעניין: כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג כ

הנאשם

גזר דין

הנאשם, שהינו בן 49 שנים, ללא עבר פלילי, הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בשתי עבירות של גניבה.

כעולה מכתב האישום המתוקן, עבד הנאשם כמעסה ונתן טיפולים למתלונן בביתו. בשני מועדים בחודש פברואר 2015, לאחר מתן העיסוי וכאשר המתלונן מתקלח, נטל הנאשם סכומי כסף שהיו במעטפות בארנקו של המתלונן בכוונה לשלול אותם ממנו לצמיתות. במקרה אחד היה הסכום 700 ₪ ובמקרה השני - 5,000 ₪.

הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו יופנה הנאשם לקבלת תסקיר של שירות המבחן. בכפוף לתסקיר חיובי שיצביע על נטילת אחריות ונכונות לפצות את המתלונן, תטען המאשימה לעונש של מע"ת, של"צ ופיצוי. ההגנה תטען באופן חופשי, לרבות לביטול ההרשעה. הוסבר כי הרקע להסדר הדיוני הוא מצבו הרפואי של הנאשם.

ניתן בעניינו של הנאשם תסקיר, ממנו עולה כי הנאשם נשוי ואב לשני ילדים, עובד כמאמן כושר כעצמאי וכשכיר. מתולדותיו עולה כי סיים לימודיו בתעודת בגרות מלאה, שרת בצה"ל כלוחם וקשר וכן שרת במילואים עד גיל 40. לאחר שחרורו מצה"ל עבד כנהג ולמד מלונאות, ולאחר מכן השתלב בעבודה בתחום זה. בהמשך למד עיסוי רפואי ואימון גופני ועבד מספר שנים כמעסה בבית מלון.

בשנת 2006 עבר הנאשם תאונה קשה כרוכב אופנוע, נפגע בגפיים ובראש, עבר מספר ניתוחים ומוכר כנכה בשיעור 45% במל"ל. הנאשם תאר כי מעבר לפגיעה הבריאותית, החלה הרעה במצבו הרגשי והוא החל לסבול ממצבי לחץ ודכאון ופנה לטיפול פסיכיאטרי בו מתמיד עד היום. כמו כן מטופל ע"י פסיכולוג ומסתייע בכך. הנאשם מתאר את חיי

הנישואין וההורות כחייביים חרף המשבר הבריאותי והכלכלי שנגרם עקב התאונה. הנאשם בקשר קרוב עם אמו ואחיו, אך עם אביו, שהתגרש מאמו בעת שהנאשם היה בן 6, לא היה לו קשר במשך שנים, ולאחרונה האב נפטר.

לגבי הרקע לביצוע העבירות, תאר הנאשם כי על רקע הטיפולים שהעניק למתלונן באורח קבע, התפתח ביניהם קשר אישי קרוב, נעדר גבולות במידה מסויימת. הנאשם חש קנאה נוכח הפער הגדול בין מצבו הכלכלי של המתלונן לבין מצבו הוא, ועל רקע תחושות אלה התקשה לעמוד בפיתוי ופעל באופן אימפולסיבי כמתואר בכתב האישום. לדבריו השתמש בכספים כדי לערוך קניות לביתו. הנאשם הביע בושה וחרטה על מעשיו וקיבל אחריות עליהם. הוא גילה תובנה להיבט של הפרת האמון שהמתלונן נתן בו. הוא תאר את המעשים ככאלה שאינם מאפיינים את התנהגותו, ותאר את ההשפעה המרתיעה של ההליך המשפטי עליו והשפעתו על משפחתו. הנאשם הביע נכונות להחזיר למתלונן את הכספים שגנב ואמר כי לא עשה זאת עדיין על רקע מחלוקת לגבי גובה הסכומים.

מדיווח שקיבל שה"מ מהפסיכיאטר המטפל, נמסר על הפרעה אורגנית מוחית ממנה סובל הנאשם כתוצאה מהתאונה, הגורמת לכאבי ראש, בעיות ריכוז, לחץ נפי וסך גירוי נמוך, חרדות ולחצים. הנאשם מטופל תרופתית ונמצא במעקב קבוע. כן שוחח שה"מ עם הפסיכולוג המטפל בנאשם מאז גילוי העבירות, אליו פנה הנאשם מיוזמתו עקב תחושותיו הקשות. הפסיכולוג תאר שיתוף פעולה גלוי לב בתהליך הטיפול. להתרשמותו מדובר באדם נורמטיבי ובעל כוחות אשר מתמודד עם קשיים ויש בו חוסר בשלות בהתמודדויות מסויימות, בעיקר על רקע פגיעת הראש שעבר. להערכתו מדובר באירוע חריג שאינו מאפיין את הנאשם.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם עושה מאמצים ניכרים לטפל בעצמו על רקע מעידתו, והשכיל לעצור את תהליך ההידרדרות בו היה נתון לאחר התאונה ועקב פגיעתה הגופנית והנפשית בו. בבחינת גורמי הסיכון להישנות התנהגות פוגענית, ציין שה"מ את ההתרשמות מקושי מסויים בתקשורת בינאישית מיטיבה, אי בשלות אישיותית, אי יכולת לווסת את דחפיו ופגיעה ביחסי האמון עם המתלונן, בצד אי החזרת הכסף עד היום. בבחינת גורמי הסיכוי לשיקום, נשקלו אישיותו הנורמטיבית, אורח החיים התקין שמנהל, נטילת האחריות וההכרה בחומרת התנהגותו, השקעתו המתמשכת בטיפול בעצמו באמצעות פסיכיאטר ופסיכולוג, שיתוף אשתו בהסתבכותו והיותו אב לילדים המבקש לשמש להם דוגמה חיובית. כן התרשם שה"מ מההשפעה המרתיעה של ההליך המשפטי ומנכונות לפצות את המתלונן.

במכלול השיקולים, התרשמות שה"מ היא כי הסיכון לביצוע עבירות דומות הינו נמוך, וכי הטלת עונש מוחשי וחינוכי תצמצמו עוד יותר.

לסיכום המליץ שה"מ, על הטלת של"צ בהיקף 140 שעות, וגיבש תכנית עבודה במסגרת בית אבות. כן המליץ על הטלת פיצוי למתלונן. לעניין ההרשעה, ציין שה"מ כי לא תוארה ע"י הנאשם פגיעה קונקרטיה במידה וההרשעה תישאר על כנה. עם זאת הביע חשש כי אם ירצה להתקדם בעתיד לניהול מכון כושר יתכן שההרשעה תפגע בסיכוייו. שירות המבחן סבר כי לנוכח המאמצים שמשקיע הנאשם בתפקוד תקין, והחשיבות בחיזוק כוחותיו, וכן לנוכח הפגיעה בדימויו העצמי עקב ההרשעה, יש לשקול בחיוב ביטול ההרשעה.

ב"כ המאשימה התנגדה להמלצת שירות המבחן ועתרה להותרת ההרשעה על כנה לנוכח אי עמידה בתנאי הלכת כתב, העדר פגיעה תעסוקתית קונקרטי, וכן לנוכח העובדה שמדובר בשני מקרים, בסכום כסף בלתי מבוטל, בפגיעה קשה באמון שנתן בו המתלון וכך שאין מדובר במעידה חד פעמית אלא בדפוס פעולה המעיד על תכנון מוקדם. ב"כ המאשימה עתרה להטלת מע"ת, של"צ ופיצוי למתלון בהתאם להסדר הדיוני.

המתלון נכח באולם וביקש לומר את דברו. הוא טען כי לדעתו נגנב ממנו סכום גדול בהרבה וכי נפגע פגיעה נפשית ורגשית קשה מהפרת האמון מצד הנאשם, עמו היו לו יחסים קרובים וראה בו כבן.

ב"כ הנאשם ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן. לדבריה, העבירות בוצעו על רקע מערכת היחסים המורכבת וחסרת הגבולות עם המתלון ולנוכח המצוקה הכלכלית הקשה בה היה שרוי הנאשם, שלא עמד בפיתוי לנוכח מעטפות המזומנים שהחזיק המתלון באורח קבע בארנקו, לדבריו עקב הכנסות משכירות. לדבריה, הנאשם הביע חרטה ורצון לפצות את המתלון מלכתחילה, כפי שכתב למשטרה מיד לאחר גילוי העבירות, אך לנוכח דרישתו הכספית המפתיעה והבלתי מבוססת של המתלון, הדבר לא יצא לפועל. הסניגורית הצביעה על אישיותו הנורמטיבית והתרומית של הנאשם, כעולה מהתסקיר, ועל כך שעקב התאונה הקשה שעבר סמוך לאחר נישואיו, כל תכניותיו השתבשו והוא נפגע גופנית ונפשית, דבר שהוביל לפגיעה כלכלית קשה. הסניגורית טענה כי ההרשעה תביא הן לפגיעה תעסוקתית בעתיד ואולי גם בהווה, והן לפגיעה בדימוי העצמי של הנאשם. היא הצביעה על המאמצים הרבים שעושה הנאשם כדי לשקם את עצמו מקצועית לאחר התאונה שעבר (הוצגו תעודות ממכון וינגייט על סיום לימודי הדרכה ואימון בחדרי כושר משנת 2012 וניהול ספורט משנת 2013) ומאמציו לטפל בעצמו נפשית לאחר הסתבכותו הפלילית (הוצג אישור של הפסיכותרפיסט המטפל בנאשם מאז חשיפת העבירות). על רקע זה, ביקשה הסניגורית לחרוג לקולא ממתחם הענישה בשל שיקולי השיקום. כן ציינה כי מצבו הרפואי מורכב (הוצגו מסמכים רפואיים על הפגיעה המוחית עקב התאונה ותופעות הלוואי שלה, המלמדים על המעקב השוטף בו נמצא הנאשם במשך השנים ועל הטיפול התרופתי שמקבל. כן הוצגו מסמכים המעידים על הבעיות הפיזיות והכאבים מהם סובל הנאשם מאז התאונה, ועל אחוזי הנכות הצמיתה שלו במל"ל - 45%). כן נטען, כי אמו הקשישה לקתה לאחרונה במחלת הסרטן (הוצגו מסמכים רפואיים) והנאשם מסייע לה. הסניגורית הציגה פסיקה לגבי מקרים בהם החליט בית המשפט לבטל הרשעה משיקולי שיקום, גם בעבירות חמורות של מספר מקרי אלימות במשפחה ומספר מקרי עבירות מרמה, וגם כאשר לא הוכחה פגיעה קונקרטית תעסוקתית מיידית.

הנאשם פנה לבית המשפט והביע חרטה על מעשיו, וכן נכונות לפצות את המתלון והצהיר כי הוא החלטי במאמצי השיקום שלו ורוצה לשמש דוגמה חיובית לילדיו.

דין

לאחר ששקלתי טענות הצדדים והמסמכים הרבים שהוצגו, ועיינתי בתסקיר שירות המבחן ובדו"ח הפסיכותרפיסט המטפל בנאשם, לא מצאתי כי מכלול הנתונים והשיקולים מצדיק ביטול ההרשעה.

כידוע, משנקבע כי אדם ביצע עבירות, ההרשעה היא הכלל ואי ההרשעה היא החריג, אשר בית המשפט ישקול להחילו

במקרים העומדים בקריטריונים של הלכת כתב.

במקרה דנן, העבירות פוגעות הן בערך של הגנה על קניינו של אדם והן בערך של יחסי אמון בין מטפל למטופל. מדובר בשני מקרים שיש בהם מידה קשה של פגיעה באמון שניתן בנאשם על ידי המתלון, על רקע היחסים האישיים והטיפוליים הקרובים שהתפתחו ביניהם לאורך הזמן. אין תמה כי המתלון חווה את האירוע כפגיעה אישית ורגשית, מעל ומעבר לפגיעה הכספית.

מתחם הענישה בגין העבירות נע בין מע"ת ורכיבים נוספים לבין מאסר בפועל של מספר חודשים.

לזכות הנאשם עומדים שיקולים רבים, ובהם אישיותו הנורמטיבית והתרומית, פגיעתו הגופנית והנפשית הקשה עקב התאונה, שיש לה ככל הנראה קשר עקיף לביצוע העבירות, לנוכח המצוקה הכלכלית אליה נקלעה משפחתו והתופעות הנפשיות שחווה הנאשם מאז התאונה ועד היום. גם נטילת האחריות באופן מיידי, הבעת החרטה והנכונות לפצות את המתלון עומדות לזכותו, וגם העובדה כי הוא מטפל בעצמו הן פסיכיאטרית והן פסיכולוגית כדי למנוע הישנות מצבים של ביצוע פעולה פוגענית עקב קשיי התמודדות.

עם זאת, לנוכח היבטי החומרה שבעבירות ובהעדר פגיעה תעסוקתית קונקרטית בתחום עיסוקיו כמדריך כושר, מעסה רפואי או מנהל חדר כושר, איני סבורה שיש מקום לביטול ההרשעה רק עקב השיקול של חיזוק דימויו העצמי של הנאשם.

לפיכך, אני רואה לנכון לגזור על הנאשם עונש ברף התחתון של מתחם הענישה.

אני גוזרת על הנאשם 6 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה נגד הרכוש, למעט סעיף 413.

אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלון בסך של 8,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.8.16.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג ניסן תשע"ו, 21 אפריל 2016, במעמד הצדדים.